

Šoférka mezi nebem a zemí

Nejcennější je pro šéfku plzeňské pobočky vděk zákazníků. Potěšit udělala tato figurka zvířecí vily, kterou darovala spokojená zákaznice.

Jako malá si přála být princeznou. Režisér Život však pořádně zamíchal se scénářem. Václava Iordachescu dnes převáží zesnulé mazlíčky. Co ji na této práci tak baví?

Ještě jednou si pořádně loknout ledového lednového vzduchu a můžeme zatáhnout za kliku. Vstupujeme do líbivě vypadajícího prostoru: vévodí mu sněhově bílá dekorace.

Místo? Kremace zvířat Plzeň. „Asi jste čekali něco trochu smutnějšího. Já ovšem nechtěla tmavou kobku. Takhle mi to přijde sympatičtější,“ komentuje náš úvodní údiv šestařicetiletá

Václava Iordachescu alias Vendy. Žena, jež se sama od loňského září kompletně stará o tuto západočeskou kancelář. Tradiční obraz o pohřebních službách tak už může zachránit pouze její

Za nejobtížnější na své současné práci označuje bývalá dispečerka nakládání statnějších zvířat

Hodiny za volantem netráví Václava úplně sama. Věrný doprovod jí dělá její dvaletní Fidorka – jorkšířský teriér

Václava Iordachescu myje interiér vozu každý den. Uhynulé mazlíčky navíc ukládá do speciálních neprodyšných vaků.

Šestatřicetiletá žena se nám ve své bílé kanceláři svěřuje, že už o jiné profesi neuvažuje. Cítí, že převoz mrtvých mazlíčků je její životní poslání.

hlavní pracovní (ná)stroj: alespoň ten čekáme v černém provedení. Pleteme se. Na nedalekém dvoře pokojně odpočívá stříbrná Škoda Roomster oblepená množstvím fotek čtyřnohých miláčků. Po depresivním vzhledu ani stopa. Tenhle příběh bude vážně jiný.

Pouliční poprask

Jak se vlastně dostane takhle křehký tvor k převozu mrtvých zvířat? „Přes švagra. Chtěl otevřít další pobočku. A poněvadž kaflerka je pro mě něco nemyslitelného, a k tomu sedím za volantem velmi ráda a bydlím poblíž, spočila jsem tím rovnou tři věci,“ shrnuje tichým hlasem matka dvou dcer. A co na její profesi říká okruh nejbližších? „Holky jsou ještě malé, takže to moc nechápu. Rodiče jsou s tím docela v pohodě. Moldavský manžel vesměs taky. I když vzpomínám, že kamarádi někdy koukali divně,“ doplňuje profesionální řidička s tím, že auto občas přes svůj neviný zevnějšek vzbudí v ulicích poprask, když se kolemjdoucí více začtou do nápisů.

Pomalu si ale začínají zvykat. A sami dokonce prý začínají možnost důstojného rozloučení čím dál častěji využívat.

„Za pět měsíců fungování mám za sebou desítky cest, především pro pejsky a kočky. Jednou to byla myška, teď tu mám zase králíka,“ popisuje šoferka, které nedělá problém v létě dojet do dávkou do Chorvatska. Ovládání pedálů má v DNA. S čím sem tam zápasí, představuje nakládání větších plemen. „Jelikož jsem na všechno sama, třeba se šedesátikilovým bernardýnem se nadřu,“ zmiňuje nevýhodu své subtilní postavy. A kam takové velikány schovává? „Pojďme si vše raději ukázat k vozu,“ velí k přesunu ven bývalá dispečerka kamionové dopravy.

Čichová maturita

Za téměř půl roku praxe už ani nevnímá, že jí v kufru dělají doprovod uhynulá zvířátka. „Ani první jízdu jsem nijak zásadně neprožívala. Bála jsem se, že se mnou spíš zamává, když uvidím třeba brečet chovatele, ale postavila jsem se k tomu statečně. Podle mě to mají daleko složitější veterináři. Já už mířím v podstatě k hotové věci,“ poznamenává se stoickým klidem Vendy. I tak není tento proces jednoduchý. Pošle mazlíčky pokaždé zapne do neprodyšných vaků a uloží do kufru, v případě

prostornějších „pasažérů“ sklopí zadní sedačky. Nezapáchá potom její škodovka? „Taky jsem měla obavy, ale vážně ne,“ vytryskne ze sebe a vybízí nás vzápětí k čichové zkoušce. Musíme jí dát za pravdu, byť bychom si automobil s podobnou historií nekoupili. „Ani já ne,“ usmívá se drobounká žena. „Na druhou stranu vím, že ho dezinfikuji pečlivě den co den. Starám se o něj, jak nejlépe můžu.“

Videozáznam z kremace

V západočeské metropoli a jejím blízkém okolí ovšem řidičský džob drobné tmavovlásky nekončí. „Mazlíčky tady ukládám do chladicích boxů o teplotě kolem čtyř stupňů Celsia a následně svážím do pražského krematoria“ říká Iordachescu.

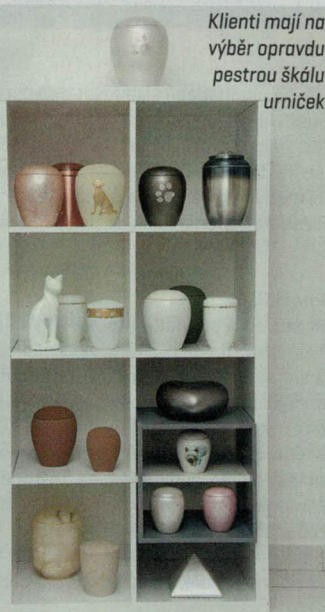
Mezi Plzni a hlavním městem Česka pendluje jednou až dvakrát týdně. To se odvíjí od počtu úmrtí a také velikosti zvířat. Například šestice jezevčíků se do zavazadelníku hravě vejde. Naopak s objemnějšími dogami to tak veselé není. „Nechci si na nic stěžovat. Vozidlo mi vyhovuje a zatím slouží výborně,“ nalézá Václava pro již devítiletý roomster pouze slova chvály.

V největším tuzemském městě následně počká na kremaci (její videozáznam je klientům zdarma k dispozici) a s popelem zase valí na západ. Necítí se osamocená během těchto pravidelných tras, navíc s tak specifickým „nákladem“? „Pokud mám slabší chvíli, zazpívám si s rádiem, a především úplně sama nejedím. Vedle mě totiž usedá moje Fidorka – dvouletý jorkšířský teriér,“ zmiňuje šestatřicetiletá Iordachescu svůj čtyřnohý doping. Za další pilulku podpory pomáhající jí v tomto atypickém zaměstnání platí ocenění ze strany zákazníků. „Lidé pocítují vděk, když pak u nich zazvoním s urničkou. A to mě na tom nejvíce baví. Že můžu vnést alespoň malinkou radost do nesmutnějších fází života,“ dodává na závěr žena, jež v mládí snila, že bude princeznou. ●

Víte, že...

... vyzvednutí a převoz zvířátka do plzeňské kanceláře v okolí do patnácti kilometrů vyjde na 500 korun? Dovoz urničky pak 390 Kč.

... Krematorium zvířat Praha, pod které plzeňská pobočka spadá, působí od roku 2015?

Klienti mají na výběr opravdu pestrou škálu urniček

Na první pohled by nikdo neřekl, že jde o vůz převážející mrtvá zvířátka